

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובע: אבי בניהו
 נגד
 הנתבע: רן כרמי בוזגלו

ב"כ התובע: ע"י עו"ד איל רוזובסקי, עו"ד תומר פוקס
 וכן באמצעות עו"ד ציון אמיר
 ב"כ הנתבע: עו"ד איתמר ברקאי

פסק דין

חלק ראשון – עניינו של ההליך; פירוט העדים שנשמעו; תמצית טענות הצדדים

1. עניינו של ההליך

1.1. עניינו של פסק הדין הוא תביעה על סך של 492,840 ₪ בטענה להוצאת לשון הרע. זאת כאשר הנתבע הפיץ ביום 6/1/2025 ברשתות חברתיות שונות, פרסומים המתייחסים לתובע תחת הכותרת – **"יש מצב שהטינופת הלשין (גם) על הלוחם שנעצר בברזיל?"**. פרסומים אשר מעבר לשפה העולבת, מציגים את התובע כמי שמלשין ומסגיר חיילי צה"ל, או גורם למעצרים. כל זאת בזמן מלחמה. להשלמה ייאמר שבמועד הרלוונטי לפרסום, דווח שבית משפט בברזיל הורה לחקור חייל צה"ל ששהה במדינה בחשד לביצוע פשעי מלחמה ברצועת עזה.

1.2. אירועי התביעה החלו בתקיפתו, כנטען, של תת אלוף (במיל) שלמה כהן על ידי שני לובשי מדים. אירוע שגם הביא לתלונה במשטרה מצידו. התקיפה אירעה, כפי שניתן להבין, על ספסלי הקהל באצטדיון כדורגל.

המשך אירועי התביעה – הוא בביקורת שהעביר התובע, תת אלוף (במיל) גם הוא, על שלטונות צה"ל. ביקורת שזיכתה אותו בכינוי "טינופת" וברמיזה שהוא בוגד אשר "הלשין" על לוחמים ואשר הביאה לתביעה כאן, הכל כפי שיתואר להלן:

(א) ביום שבת 4.1.2025 הגיע תא"ל (מיל) שלמה כהן, כאזרח, לצפות במשחק באצטדיון כדורגל. לידו, על ספסלי הקהל, ישבו שני לובשי מדים ועל זרועם השמאלית סמל המיוחס במקור לארגון חב"ד, כלומר לא לאחת מיחידות צה"ל או לאחד מגופי המדינה. הסמל שלובשי המדים הצמידו לזרועם השמאלית ועל מדי צה"ל, הוא ריבוע בד שעליו מצויר **כתר של מלך** ותחת הכתר מופיעה המילה **"משיח"**.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

(ב) כנטען - תא"ל (מיל') שלמה כהן פנה ללובשי המדים ובתגובה הותקף על ידם. או כלשון פרסום שצורף לכתב התביעה – **"כששאל והעיר להם, הם תקפו אותו"**.

(ג) תא"ל (מיל') שלמה כהן צילם את זרועות לובשי המדים, כאשר בתצלום ניתן לראות ולזהות גם את פרופיל אחד משניהם. התמונה הועברה אל התובע, וזה שיבץ אותה בפוסט (פרסום) בו העביר ביקורת על צה"ל. הפוסט שפרסם התובע, התייחס אך ורק לפיקוד בצה"ל וכן למשטרה הצבאית, הפוסט ציין ש"**לצד ההצלחות הצבאיות החשובות, משהו לא טוב קורה בצה"ל...**". ועל מנת להבהיר, יובא כאן הפרסום במלואו:

"את הצילום הזה שלח אלי הבוקר תא"ל מיל שלמה כהן. והוא כועס מאוד. הוא צילם אותו אתמול במשחק הכדורגל של הפועל באר שבע לאחר שהבחין ביצע לידו בחיילים עונדים לכתפיהם "תג יחידה" של המשיח. בששאל והעיר להם, הם תקפו אותו.

שלמה הוא קצין שמבין בחיילים ובמשמעת והוא לא מצליח להבין (בלשון המעטה) כיצד זה קורה ועוד במלחמה ולאחר שהרמטכ"ל רא"ל הרצי הלוי נתן פקודה. והוא תוהה איפה המ"פ והמג"ד והמח"ט והרס"ר והש"ג שנותן להם להיכנס והמשטרה הצבאית?

וגם אני תוהה.

לצד ההצלחות הצבאיות החשובות, משהו לא טוב קורה בצה"ל והפיקוד הבכיר שבחלקו שאיבד אוטוריטה ב-7 לדצמבר [כך במקור] לא מצליח להתמודד.

וצבא ללא פקודות ומשמעת לא ישרוד."

(ד) פרסום הפוסט של התובע לא נשא חן בעיני הנתבע. למרות זאת – דווקא הפיץ הנתבע והדהד את הפרסום בפומבי. וכך – למחרת, ביום 6.1.2025, הפיץ הנתבע ברבים את הפוסט של התובע ובו צילום זרועות שני לובשי המדים ופניו של אחד מהם. הנתבע הפיץ את הפוסט ואת התצלום בשלושה פרסומים – שניים מהם ברשת החברתית פייסבוק, ואחד נוסף ברשת החברתית X (לשעבר טוויטר). ההפצה ההמונית של הפוסט ושל תמונת לובשי המדים לוותה בכותרת שהוסיף הנתבע בה נכתב, תוך התייחסות לתובע –

"יש מצב שהטינופת הלשין (גם) על הלוחם שנעצר בברזיל?"

מכאן התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

2. שני העדים שנשמעו

במסגרת ההליך נשמעו שתי עדויות בלבד – עדות התובע ועדות הנתבע.

3. טענות הצדדים

3.1. תמצית טענות התובע

(א) התובע התייחס, כאמור, בכתב התביעה לשלושה פרסומים זהים בתוכנם אשר העלה הנתבע ביום 6.1.2025 לרשתות החברתיות פייסבוק ו-X (לשעבר טוויטר). במסגרת פרסומים אלה, כינה הנתבע את התובע "טינופת" ותהה האם הוא "הלשין (גם)" על לוחם שנעצר בברזיל. הפרסומים הדיבתיים הועלו כתגובה לפרסום של התובע מיום 5.1.2025 שבו הלין על התרופפות המשמעת בצה"ל.

(ב) התובע הדגיש שהטענה לפיה הוא הסגיר או הלשין על חייל צה"ל לשלטונות בברזיל היא שקרית וכוזבת. עוד הדגיש ששירת כ-20 שנים בשירות הקבע בצה"ל, במהלך מילא שורת תפקידים בכירים, לרבות כדובר צה"ל, ומחה על הניסיון לייחס לו פעולה נגד חיילי צה"ל.

(ג) לטענת התובע, פרסומי הנתבע הם בגדר הוצאת לשון הרע. מטרת הפרסומים ואופן הצגת התובע בהם היא פוגענית ומבזה. הפרסומים נועדו להשפיל, להפוך את התובע מטרה לשנאה ולבוז, לפגוע ברגשותיו ובפרנסתו וכן להכתים את שמו ואת משלח ידו. העובדה שהפרסומים המייחסים לו כוונה להרע ולפגוע בחיילי צה"ל, נוסחו על דרך העלאת "תהייה" אינה מפחיתה מחומרתם.

(ד) ביום 13.1.2025 פנה התובע לנתבע במכתב התראה, בניסיון להימנע מהצורך בניהול הליך משפטי נגדו. ביום 17.1.2025 השיב הנתבע באמצעות בא כוחו ודחה את כלל הטענות והדרישות, וממילא סירב לפרסם התנצלות או לפצות את התובע.

(ה) באשר לסכום התביעה, הפנה התובע להוראת סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965. הוראה הקובעת אפשרות לחיוב בכפל הפיצוי הסטטוטורי וזאת ככל ש"הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע".

3.2. תמצית טענות הנתבע

(א) הנתבע ציין שהוא לוחם וקצין לשעבר בחטיבת "גולני", אשר נפצע באורח אנוש, חילץ פצועים ורשום באתר הגבורה.

(ב) הנתבע טען שיש לסלק את התביעה על הסף מחמת היעדר יריבות, ומכיוון שהתובע לא ציין בכתב תביעתו את תעודת הזהות ופרטי מענו של הנתבע בניגוד לתקנות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

(ג) עוד נטען שמדובר בתביעת השתקה קנטרנית, נעדרת עילה, שהוגשה בחוסר תום לב ותוך ניצול הליכי משפט לרעה כדי להלך אימים. הנתבע הוסיף שהפרסומים הם תגובה לפרסום "שיימינג" בזוי מטעם התובע, שבו הפיץ עלילת שווא וצירף תמונה בפנים גלויות של לוחם צה"ל במילואים שהיה במשחק כדורגל. מעשי התובע גרמו לסיכון ביטחוני ומשפטי ממשי לאותו לוחם, בארץ ובחו"ל, לאחר שתמונתו הופצה ברשתות החברתיות. לפיכך, הפרסומים של הנתבע היוו ביקורת ציבורית לגיטימית על התנהלותו של התובע.

(ד) לצד הטענות החמורות, טען מנגד הנתבע שהפרסומים מטעמו נעשו בדרך של ציניות, סרקזם והלצה כמקובל ברשתות החברתיות, וכל קורא סביר לא היה מייחס להם קביעת עובדה רצינית לפיה התובע קשור להפללת לוחם צה"ל בברזיל.

(ה) הנתבע הפנה להגנת אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, שכן מהות הפרסומים היא אמת והיה בהם עניין ציבורי הנוגע להתנהלות התובע כדמות ציבורית.

(ו) עוד טען הנתבע להגנת תום הלב והבעת דעה לפי סעיף 15 (1), (3), (4), (6) ו-(7) לחוק איסור לשון הרע, בין היתר, בגין הבעת דעה על מעשיו ואופיו של התובע כפי שהתגלו בפעולותיו הפומביות. בנוסף, חוסים הפרסומים תחת הגנת "מעשים של מה בכך" לפי סעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין").

(ז) הנתבע הדגיש שלתובע, אשר שמו נקשר בפרשיות כגון "פרשת הרפז", אין שם טוב שעלול להיפגע, וכי התנהלותו השערורייתית מהווה "הסתכנות מרצון" או אשם תורם בשיעור 100%. חוסר תום ליבו של התובע מתבטא בכך שתביעתו כוללת סעדים כספיים בלבד על סך 492,840 ש"ח והוא נמנע מלבקש סעדים לתיקון או הכחשה לפי סעיף 9 לחוק.

הערת מעבר – אין באמור לעיל כדי להביא את מלוא טענות הצדדים, אך די בכך כדי להציב המסד להמשך פסק הדין.

חלק שני – דיון והכרעה

4. המסגרת הנורמטיבית לדיון

נהרות של דיו נשפכו באשר למסגרת הנורמטיבית לדיון בסוגיות לשון הרע, ואין מקום להטביע בהם גם את פסק הדין כאן. לצד זאת ועל מנת שפסק הדין לא ייצא חסר אפנה בתמצית לאמור להלן:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-41036 בניהו נ' כרמי בוזגלו

4.1. על מנת להכריע בתביעות לשון הרע, יש להתייחס לארבעה נושאים, כאשר ההתייחסות וההכרעה בנושאים תהיה לעתים מעורבת זו בזו. ארבעה הנושאים אליהם יש להתייחס הם:

(א) ראשית, יש להתייחס לפרסומים הנטענים ולקבוע את הפרשנות האובייקטיבית והנכונה להם, כפי שהיא בעיני "האדם הסביר", ור' ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008), השופטת א' פרוקצ'יה, השופטת מ' נאור, השופטת ע' ארבל, שם נקבע כך - "פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר".

(ב) שנית ובמקביל, יש לבחון האם הדברים מהווים "לשון הרע" והאם אכן אלה פורסמו.

(ג) שלישית, יש לבחון האם קמה למפרסם הגנה כלשהי.

(ד) רביעית, ככל שהדיון צלח את שלושת השלבים הראשונים והגיע לשלב הרביעי – הרי יש לקבוע את הסעד לו זכאי התובע.

להרחבה באשר לשלבי הדיון וההכרעה, ר' גם רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (30.5.2023), הש' נ' סולברג, השופטת י' וילנר, הש' א' שטיין).

4.2. המבחן לקיומה של עוולת לשון הרע בפרסום הוא מבחן אובייקטיבי. יש לקבוע כיצד נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר ולא דווקא בעיני הסובייקטיביות של מי מבדלי הדין. לענין זה ר' ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי הנזכר לעיל וכן ר' למשל רע"א 207/24 מאיר יעקוביאן נ' לירן אברהם תמר (8.10.2024, הש' י כשר).

4.3. הבדיקה תיערך לא רק מבחינה מילולית, אלא תוך התייחסות למכלול הפרסום ולהקשר הכולל שבמסגרתו נאמרו הדברים. יודגש שאין הכרח שהתובע יושפל או יבוזה בפועל ודי בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו. להרחבה לענין זה ר' כבר ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.2006, הש' א' ריבלין והשופטות א' פרוקצ'יה וע' ארבל); ע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי) ארגוב (12.12.2006, הני' (בדימי) א' ברק, המ' לנשיאה א' ריבלין והשופטת ע' ארבל); ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, נו(2) 607 (10.1.2002), השופטת ט' שטרסברג-כהן, השופטת ד' בייניש, הש' א' א' לוי; אורי שנהר, דני לשון הרע, מעמ' 191 (מהדורה שנייה, 2024).

הערת מעבר – בפסקאות הבאות אדון בשני הנושאים הראשונים אותם יש לבחון, גם אם בסדר שונה מאשר פורט לעיל. ראשית אתייחס לשאלת הפרסום ברבים (סעיף 5 להלן) ולאחר מכן אתייחס לאמירות שפורסמו השאלה האם יש בפרסום משום הוצאת לשון הרע (סעיפים 6-7 להלן).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

5. רכיב הפרסום - אין חולק שהנתבע אכן פרסם ברבים את אמירותיו

5.1. אין חולק על כך שהנתבע, אשר הלך על כך שהנתבע פרסם את תמונת זרועות לובשי המדים ופניו של אחד מהם – שב בעצמו ופרסם בדיוק את אותה תמונה.

5.2. אין חולק שהנתבע, אשר סבר שהנתבע פוגע בלובשי המדים עם פרסום התמונה, לא ראה כל פסול בכך שהוא עצמו מפיץ את אותה תמונה ברבים.

5.3. גם אין חולק שהנתבע הוסיף לפוסט של התובע, אותו הפיץ, את הכותרת - **"יש מצב שהטינופת הלשין (גם) על הלוחם שנעצר בברזיל?"** (נספח 2 לכתב התביעה). כל זאת נעשה בחשבונו הפרטי של הנתבע ברשת החברתית פייסבוק ובשני עמודים נוספים הנושאים את שמו של הנתבע – **"רן כרמי בוזגלו ציונות בנחישות"** הן ברשת החברתית פייסבוק והן ברשת החברתית X. כלומר, הפרסום שוכפל שלוש פעמים בעמודים שונים.

6. הכינוי – "טינופת" הוא כינוי מכוער אך כמוהו כגידוף שאינו בגדר הוצאת לשון הרע

6.1. הכינוי "טינופת" אשר הנתבע בחר בו עבור התובע – הוא כינוי מכוער. בוודאי אין מדובר בכינוי המחמיא לתובע, ואפשר ובנסיבות אחרות יכול היה להיחשב כהוצאת לשון הרע. אך לא כך הדבר, כאשר הכינוי הוא חלק מאופי דיבורו של הנתבע כאשר הוא מגדף ומקלס אחרים.

6.2. אין ספק שעלבונות, קללות וגידופים עלולים להשפיל אדם ולבזותו בעיני הבריות. עם זאת, יש לבחון את הנסיבות בהן הוטחו, והאם בנסיבות אלה קמה עילת תביעה. לעניין זה אפנה אל רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר שנזכר לעיל, בו נקבע כך:

"סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד, ועל כן להוות משום "לשון הרע". עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב' לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" ..."

באשר לפרסום גידופים, בכלל ובמיוחד בפרט, ר' גם רע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ (25.3.2010), המ' לנשיאה א' ריבלין, הש' א' א' לוי, הש' א' רובינשטיין) –

"עוד יש לזכור, כי כשם שלא כל קריאת גנאי ברחובה של עיר מקימה עילת תביעה, כך אף לא כל פרסום מגנה ומגונה באינטרנט מהווה עילה. רבות מן התגובות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

באינטרנט הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל,
וערכן "העוולתי" הוא בהתאם"

להרחבה באשר להתייחסות בתי המשפט לתביעות לשון הרע בגין גידופים ו/או קללות ר' גם
רע"א 3722/24 אלישע קליימן נ' פלאי קינן (מיום 20.6.2024, השופטת ד' ברק-ארז); ע"א
(מחוזי חי') 29581-03-26, נגר ואח' נ' חרדון ואח' (מיום 3.6.2026, הש' י' פרידמן); רת"ק
26101-09-26 אל בוקאי ואח' נ' תלמיד (מיום 22.9.2026, השופטת א' קלמן ברום); ע"א 44485-
11-25 אביב נ' משולם (מיום 20.7.2026, הש' י' אטדגי).

6.3. באשר להתייחסות ספציפית לכינוי "טינופת" ולקביעה שמדובר בגידוף שאינו בגדר הוצאת
לשון הרע - ר' ת"א (שלום - אשקלון) 2841-10-19 אור כהן נ' ספיר בסט (6.2.2024, הש' ע'
כפכפי). נתתי דעתי לכך שמדובר בפסק דין של בית משפט שלום, פסק דין שאינו מחייב ואף
אינו מנחה – אך הוא קיים ומכאן ההפניה לקביעה בו.

6.4. כאן המקום לציין, שנראה שגם התובע הודה שלא היה מגיש את התביעה, אילו הנתבע היה
מסתפק בכינוי "טינופת" וכלשונו (ע"מ 32, ש' 18-24, כאשר עו"ד ברקאי הוא ב"כ הנתבע) –

"עו"ד ברקאי: על טינופת לא היית תובע?

העד, מר בניהו: זה לא נעים. לא נעים. אני פעם כיניתי מישהו בשם טינופת ואני
נותן לעצמי ציון נמוך על האירוע הזה. יצא לי בעידנא דריתחא,
לא ביקש ממני התנצלות, אם היה מתבקש הייתי מתנצל. יכול
להיות שגם הסרתי או לא. אני נותן לעצמי, אני השתמשתי
במילה הזאת פעם אחת. אני נורא מקפיד על המקלדת ואני
כשלתי פעם בעניין הזה, למיטב זכרוני, ואני נותן לעצמי ציון
נמוך."

6.5. עוד לענין זה, יש להוסיף גם שיקולי מדיניות משפטית הנובעת מהחשש שהכרה שיפוטית גורפת
בקללות וגידופים כעילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע תביא להצפת בתי המשפט (וראו
ספרו של שנהר, ע"מ 242).

6.6. לאור האמור לעיל, הנכון הוא לקבוע שהכינוי המכוער "טינופת", בו בחר הנתבע להשתמש
כשהוא מפיץ ברבים את תמונת לובשי המדים, תוך שהוא מלין על התובע שעשה כן – הכינוי
אינו, בנסיבות הענין, משום הוצאת לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

7. פרסומי הנתבע והשאלה האם התובע "הלשין (גם) על הלוחם שנעצר בברזיל?" הם בגדר הוצאת

לשון הרע

7.1. הנתבע הדהד את פרסום התובע, חזר ופרסם את צילום זרועות לובשי המדים שכולל גם את פניו של אחד מהם. ולצד כל אלה - לא היסס להאשים את התובע בהלשנה, תוך שהוא מלין על כך שהתובע פרסם גם הוא את תמונת לובשי המדים. לא אכחד, שלא ברור כיצד הנתבע מדבר לשונוניים - גם מלין על פרסום תמונת זרועות ופני אחד מלובשי המדים - וגם ממחר להפיץ את התמונה בשלושה פרסומים ובשתי רשתות חברתיות - רשת פייסבוק ורשת X.

7.2. לגופו של הפרסום, בוודאי שיש בשאלה - האם התובע "הלשין (גם) על הלוחם שנעצר בברזיל?", משום הוצאת לשון הרע. התובע ניסח את הפרסום בחוכמה רבה, אפילו בעורמה, בדרך שבה לקורא ברור שהתובע הוא אדם שמלשין ומסגיר חיילים. הקורא הסביר מבין שאין ספק שהתובע פעל להלשנה ולפגיעה בלובשי המדים שצולמו. כל מה שנוותר לברר כעת הוא - האם התובע מעורב גם בהלשנה אחרת. בפעולות שהביאו לפגיעה בלוחם צה"ל שנעצר בברזיל.

הנתבע לא סייג את דבריו. הנתבע לא ציין שלדעתו האישית פעילות התובע עלולה לפגוע בלובשי המדים. דבר מאלה לא נאמר. נקודת המוצא של הפרסום היתה שהתובע, תת אלוף במילואים, ומעבר לזה אדם בוגר בפני עצמו - הוא בוגד שמלשין על לוחמים כדי לפגוע בהם. המסר ברור וחד משמעי - התובע כבר הלשין על לובשי המדים, אפשר והוא גם גרם לנזק ללוחם צה"ל שנעצר בברזיל.

7.3. בשלוש השנים האחרונות, ובוודאי בתקופה בה השתלח הנתבע בתובע - מדינת ישראל נמצאת במלחמה אינטנסיבית וקשה. מלחמה שמצטרפת לכל עשרות השנים בהן אנו נלחמים כאן על קיומנו ועל חיינו. הצגת התובע, כמי שמשתף פעולה עם האויב ומסגיר אליו חיילים, דוגמת לובשי המדים שהגיעו למשחק הכדורגל ואולי אפילו הלוחם בברזיל - הצגה כזו הופכת את התובע, באחת, למי שפוגע בביטחון המדינה, למי שפוגע בעם ישראל. כך נתפס הפרסום בעיניו של האדם הסביר, אשר קרא את הכותרת המשתלחת של הנתבע. הדבר עולה גם מהוראות חוק העונשין - כפי שיורחב בפסקה הבאה.

7.4. פעולת הלשנה על חייל צה"ל ושיתוף פעולה עם האויב, היא בגדר עבירה פלילית. לענין זה קובע סעיף 99 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 כך:

(א) מי שעשה, בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל, מעשה שיש בו כדי לסייעו לכך, דינו - מיתה או מאסר עולם.

(ב) לענין סעיף זה, "סיוע" - לרבות מסירת ידיעה בכוונה שתגיע לידי האויב או ביוזעין שהיא עשויה להגיע לידי האויב, ואין נפקא מינה שבעת מסירתה לא התנהלה מלחמה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-41036 בניהו נ' כרמי בוזגלו

כלומר – שיתוף פעולה עם האויב הוא בגדר עבירה פלילית, ומהחמורות שבהן כאשר העונש בצידה באופן חריג הוא עונש מוות. הנתבע מצידו, לא היסס להפיץ ברבים פרסום שמאשים את התובע בפגיעה בלובשי המדים. ובנוסף לכך – העלה הנתבע חשד שמא פגע גם בלוחם צה"ל שנעצר בברזיל. הנתבע, לא בעצמת עיניים אלא במכוון, כפי שיובהר בסעיף 10.2 להלן – החליט להשתלח בתובע ולייחס לו עבירה פלילית כה חמורה. ייחוס עבירה פלילית לאדם, היא כשלעצמה בגדר הוצאת לשון הרע, ועל כך בפסקה הבאה.

7.5. גם אם נניח שהנתבע היה מייחס לתובע עבירה פלילית קלה. לא הסגרת חיילים לאויב – אלא עבירה אחרת שהעונש בצידה אינו מוות או מאסר עולם. עדיין, בעצם הטענה לפיה אדם עבר עבירה פלילית, יש משום הוצאת לשון הרע. לענין זה ר' כבר בע"א 788/79, ריימר נגד עזבון רייבר, פ"ד לו (2) 141, שם נקבע כך: "**כאשר מייחסים לפלוני ביצועו של מעשה גניבה ומוסרים חשד זה לאחר, אכן יש בכך משום פרסום לשון הרע כמשמעותו לפי... חוק איסור לשון הרע**". להרחבה ר' ע"א 3546/10, אליהו מישאלי נ' אולגה קליין (מיום 18/4/2012, המש' לנ' א' ריבלין, הש' ע' פוגלמן, הש' י' עמית); עוד אפנה אל ע"א (מחוזי מרכז) 48458-01-24, חייא ואח' נ' סילברמן ואח' (מיום 2024/10/9, הש' ד' ארד-איילון); וכן ת"א (מחוזי תל אביב) 46842-04-13 אריה את עופר עבודות בניה נ' בנק מזרחי טפחות בע"מ (מיום 22.12.2022, הש' ד' חסדאי).

7.6. ייחוס עבירות פליליות לתובע; אמירה ממנה עולה שהתובע משתף פעולה עם האויב ועוד בזמן מלחמה; רמיזה ותהיה האם התובע שיתף פעולה גם בקשר להסגרת ומעצר לוחם צה"ל בברזיל – כל אלה מהווים הוצאת לשון הרע. בפרסומים אלה יש כדי להציג את התובע כמי שפועל כנגד חיילי צה"ל וכמי שעלול להסגיר חיילים למדינות זרות, ואולי כבר עשה זאת.

הפרסומים עונים להגדרות שבסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, כאשר יש בהם כדי לבזות את התובע, להשפילו, לעשותו מטרף לשנאה, לבזו וללעג; יש בפרסומים כדי לבזותו בשל מעשיהם הנטענים והתנהגותו; כמו כן, יש בפרסומים כדי לפגוע במשלח ידו של התובע.

הערת מעבר – לאחר שנקבע שהנתבע הוציא לשון הרע אותה פרסם ברבים, יש לעבור לדיון בשאלת ההגנות שאולי קמות לו מכח חוק איסור לשון הרע. על כך בפסקאות הבאות.

8. לא עומדת לנתבע הגנת 'אמת דיברתי' (סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע)

8.1. טענת 'אמת דיברתי', מוגדרת בחוק איסור לשון הרע כ"הגנת אמת הפרסום", וסעיף 14 לחוק קובע לעניינה כך (ההדגשות לא במקור):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש"

כלומר – ההגנה תקום רק כאשר המעוול יצליח שתי משוכות. ראשית, משוכה עובדתית – על הנתבע להוכיח שהפרסום היה אמת; שנית, משוכה משפטית – על הנתבע להוכיח שהפרסומים שלפי אחת מטענותיו היו מעשי הומור, הם כה חשובים וכה בעלי ענין ציבורי. המשוכה השניה, העוסקת בשאלת הענין הציבורי מוכרעת תוך שימוש בכלים משפטיים והפעלת שיקול דעת אליו יש להגיע רק אם אכן הוכח שהפרסום המכפיש אכן היה אמת, להרחבה לענין זה ר' למשל רע"א 6557/20, ערוץ 10 החדש בע"מ נ' שרת התרבות והספורט - ח"כ מירי רגב (מיום 13.3.2024, הש' יי עמית, הש' נ' סולברג, הש' ח' כבוב).

כפי שיובהר בפסקאות הבאות – הגנת הנתבע קורסת כבר עם תחילת הדיון בה, ולא צולחת את המשוכה הראשונה שבפניה. זאת מכיוון שכבר מיד למדים שאין שום אמת בפרסומים.

8.2. הנתבע, כאמור, פיזר את טענות ההגנה שלו לכל עבר בבחינת "טוב אשר תאחז בזה וגם מזה אל תנח ידך" (קהלת, פרק ז'). וכך גם טען שהפרסומים מטעמו נעשו בדרך של ציניות, סרקזם והלצה וגם טען מנגד – שמהות הפרסומים "היא מעשי התובע כלפי לוחם צה"ל בפרסום התובע, השפלת הלוחם וסיכונו הן מבחינה ביטחונית והן משפטית, ואף אם לא לכך התכוון התובע" (ס' 12 ו-60 לכתב ההגנה).

8.3. הנתבע טען, אפוא, שצילום זרועות לובשי המדים ובהם גם פרופיל פניו של אחד מהם היא בגדר סיכון בטחוני. כך ממש. אך מנגד, הנתבע במעשיו הוכיח שאין בסיס לטיעונו. הנתבע שמט את הקרקע תחת טיעונו לסיכון לובשי המדים, בשניים – ראשית, הנתבע שמט את הקרקע תחת טיעונו כנגד פרסום הצילום כאשר הוא עצמו מיהר והפיץ ברבים את אותה תמונה; שנית, - הנתבע שמט את הקרקע תחת טיעונו כנגד פרסום הצילום מכיוון שהוכח שהוא עצמו נוהג לפרסם תמונות של לוחמי צה"ל בפעילות. על כך יורחב להלן:

8.3.1. ראשית, על כך שהנתבע שמט את הקרקע תחת טיעונו כנגד פרסום הצילום כאשר הוא

עצמו מיהר והפיץ ברבים את אותה תמונה

(א) אילו היתה אמת בטענת הנתבע, לפיה הוא אכן סבר שצילום לובשי המדים גורם לסיכון – הרי הוא לא היה ממחר להפיץ את הפרסום והצילום בשלוש קבוצות ובשתי רשתות חברתיות. "גם במעלליו יתנכר נער..." (משלי, פרק כ') ודי להביט במעשיו של הנתבע על מנת להכיר ולראות שהוא יודע היטב שאין בסיס לטענה לפיה צילום התמונה מסכן את לובשי המדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

(ב) כאשר נשאל הנתבע, כיצד עולה טענתו לסיכון לובשי המדים יחד עם העובדה שהוא עצמו פרסם אותה תמונה, הוא השיב כך (ע"מ 46, החל משי' 11):

"עו"ד רוזובסקי: אם כל כך הרתיח אותך הפרסום בפנים גלויות, אתה, בפרסום שלך, חוזר, אתה מהדהד את הפנים הגלויות, (מדברים יחד).

...

העד, כרמי בוזגלו: הפרסום שלי הגיע אחרי פרסום שנחשפו אליו אלפי מאות אלפי, אנחנו, תן לי לענות בבקשה. אין לו ערך ממשי. מה גם שאחרי זה אני טשטשתי את הפנים..."

וכאשר המשיך ונשאל באשר לכך, שינה לפתע את גרסתו וטען שהוא כלל לא מתייחס לסיכון, אלא רק לביוש (שיימינג) לובשי המדים, וכלשונו (ע"מ 52, החל משי' 16, ההדגשות לא במקור):

"העד, כרמי בוזגלו: לא, בפרסום של התובע לא התייחסתי לסיכון, התייחסתי אל, לא, למה? זה חשוב.

עו"ד רוזובסקי: לא התייחסת?

העד, כרמי בוזגלו: התייחסתי לשיימינג שהוא עשה להם ולא, ואתה

מנסה להכניס בפי את העניין של ההלשנה בברזל.

אין. אז היה הומור, כולם מבינים שזה, כולם

משתמשים בהומור. (מדברים יחד) שאנחנו רואים

בכל. בשביל זה יש את הרשתות החברתיות"

ואידך זיל גמור. הנתבע עצמו מודה שלא היה כל סיכון בצילום לובשי המדים שהגיעו לצפות במשחק כדורגל. הנָּקֵבֶע טען שהתייחס בהומור "לשיימינג שהוא עשה להם".

8.3.2. שנית, על כך שהנתבע שמט את הקרקע תחת טיעוניו כנגד פרסום הצילום מכיוון שהוכח

שהוא עצמו נוהג לפרסם תמונות של לוחמי צה"ל בפעילות

(א) הנתבע נוהג לפרסם תמונות לוחמים ברשתות החברתיות. אילו היתה אמת בטענת הנתבע, לפיה הוא אכן סבר שצילום לובשי המדים גורם לסיכון – הרי לא היה נוהג לפרסם בעצמו תמונות לוחמים.

(ב) התובע הפנה לצילומי לוחמים אותם נוהג לפרסם הנתבע. לוחמים עם נשק, שתמונתם מפורסמת בפומבי כלוחמי שטח. הנתבע התייחס לכך בעדותו וטען שקיים הבדל – מכיוון שהוא מפרסם פרסומים חיוביים ובהסכמה. וכלשונו (ע"מ 47, החל משי' 19, ההדגשות לא במקור):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

עו"ד רוזובסקי: אנחנו נסרוק. אתה מפרסם פה, ב-5 בינואר, שני חיילים בפנים גלויות, עם מדים עם נשק, מה ההבדל?

העד, כרמי בוזגלו: הבדל עצום. כל הפרסומים שלי מתבצעים בהסכמת המפורסמים. דבר נוסף, הפרסומים שלי הם חיוביים. הם על מעשים טובים, הם על תרומות שתומתי, מערכות הגברה לארבע פלוגות של גולני ושל,

בהמשך, הוצגו תמונות לוחמים נוספים שנוהג לפרסם הנתבע וזה מצידו הסביר והתגאה, בצדק, על פועלו למען חיילים כאשר ציין שמדובר בתמונות בהם תרם גיטרה, או ציוד הגברה יקר ערך ועוד. אך עדיין הוכח שהנתבע הטוען לסיכון לובשי המדים באצטדיון הכדורגל, נוהג לפרסם תמונות לוחמים הנמצאים בשטח. על כך נשאל והשיב הנתבע במילים הבאות (ע"מ 52, ש' 3 ואילך, ההדגשות לא במקור):

כב' הש' ברקאי: מה אכפת לאויב אם זה לוחם, שאני עדיין לא יודע אם הם לוחמים אבל נניח, אם זה לוחם שיצא למשחק כדורגל וצולם או לוחם שקיבל גיטרה מתנה וצולם? לוחם זה לוחם, אויב זה אויב. הם רוצים להרוג את כולנו, לא משנה אם זה לא, גיטרה או לא?

העד, כרמי בוזגלו: רק במדינת ישראל בחור בן 18 צריך נהג מלווה, אבל יכול לנהוג במרכבה של 800 טון. החבר'ה האלה הם אחראים, אם הם החליטו לקחת את הסיכון, הם גם מעלים דרך אגב. הרשתות החברתיות, גם אם זה טוב או רע, מלאים בלוחמים שמראים אותם. ברגע שהלוחם נתן לי את הסכמתו זה כמו כל מקום שמצולם נותן את הסכמתו

כלומר – גם לטעמו של הנתבע כלל אין מדובר במצב של סיכון לובשי המדים מאצטדיון הכדורגל. הנתבע, שנוהג לפרסם תמונות לוחמים מלין על כך שלובשי המדים באצטדיון הכדורגל לא נתנו הסכמתם לצילום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

9. לא עומדות לנתבע סדרת ההגנות הפרטניות להם טען, בהתאם להוראות סעיפים 15(2), 15(3),

15(4), 15(6) ו-15(7) לחוק איסור לשון הרע

9.1. כללי

חוק איסור לשון הרע קובע סדרה של הגנות פרטניות, אשר ככל שמוכח שהתקיימו בתום לב, יש בהן כדי לפטור את המעוול מאחריות. סדרת ההגנות מנויה בסעיף 15 לחוק תחת הכותרת – "הגנת תום לב". סעיף 15, וההגנות להן טוען הנתבע מנוסחות כך (ההדגשות לא במקור):

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או

הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(1) ...

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) ...

(6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;

(7) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו או אפיו של הנפגע בענין שבו הנאשם או הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה כאמור;

עינינו הרואות, שבשער ההגנות המנויות בסעיף 15 לחוק עומדת דרישת תום הלב. אדם אשר ביצע פרסום כזה או אחר בחוסר תום לב, לא יחצה את השער. אדם שפרסם בחוסר תום לב, לא יגיע כלל לדיון באשר לסעיפי ההגנות השונים שבפרס ההגנות של סעיף 15 לחוק. כך הדבר הוא באשר לנתבע, שהוכח שביצע את הפרסומים בחוסר תום לב. על כך בפסקה הבאה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

9.2. בהינתן העובדה שהנתבע ביצע את הפרסומים בחוסר תום לב – הרי ממילא לא קמה לו אף

אחת מהגנות סעיף 15 לחוק

הנתבע פעל בחוסר תום לב מוחלט, ולענין זה יובאו הנימוקים הבאים:

(א) נימוק ראשון משלושה לכך שהנתבע פעל בחוסר תום לב

בהתנהלות הנתבע קמה חזקה שבדין לפיו נהג בחוסר תום לב. ואסביר.
סעיף 16 (ב) לחוק איסור לשון הרע קובע חזקה של התנהלות בחוסר תום לב, במקרה של פרסום שהתקיימה לגביו לפחות אחת משלוש חלופות שונות אליהן אתייחס בהמשך, וכלשון סעיף 16(ב) לחוק (ההדגשות לא במקור) -

חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים

בפרסום אחת מאלה:

- (1) **הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;**
- (2) **הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;**
- (3) **הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.**

כפי שהורחב בסעיף 8 לעיל, הפרסומים המכפישים שהפיץ הנתבע אינם אמת, והנתבע ידע על כך. בוודאי שהנתבע "לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא". מכאן – קמה החזקה הקבוע בחוק, לפיו הנתבע פעל בחוסר תום לב.

(ב) נימוק שני משלושה לכך שהנתבע פעל בחוסר תום לב

גם לגופו של ענין וכעולה מהדיון בסעיף 8 לעיל – הנתבע לא פעל בתום לב, על כך למדים מהעובדה שבעודו מאשים את התובע בפרסום צילום לובשי המדים, הרי הוא עצמו דאג להפיץ את הצילום ברבים. זאת ועוד, כעולה מהדיון בסעיף 8 לעיל – הנתבע לא פעל בתום לב, ועל כך למדים מהעובדה שבעודו מאשים את התובע בפרסום צילום לובשי המדים, הרי הוא עצמו דאג לצלם ולהפיץ תמונות אחרות של לוחמים הנמצאים בחזית.

(ג) נימוק שלישי משלושה לכך שהנתבע פעל בחוסר תום לב

גם התנהלות הנתבע לאחר הפרסום, מלמדת שהוא אינו נוהג בתום לב. ההיפך הוא הנכון – הנתבע ביקש לפגוע בתובע. על כך למדים מהעובדה שגם לאחר הפרסום, לא שינה הנתבע דבר. לא עידן את הפרסום וממילא לא מחק אותו. התנהלות זו היא בגדר אחרית דבר המעיד על ראשיתו. כאשר הנתבע ידע והבין שייחוס בגידה, והסגרה לתובע פוגעת בתובע – הוא יכול היה למנוע את המשך הפגיעה. כל זאת, מבלי להודות ומבלי להסכים לדבר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

התובע הודיע שהוא עומד באופן חד משמעי מאחורי הפרסום, והוסיף סדרה של עלבונו המוגנים בזכות העובדה ששולבו בעדותו. וכך הנתבע נשאל והשיב (ע"מ 59, ש' 22 ואילך):

"עו"ד רוזובסקי: אם אתה באמת פרסמת את הפרסום על התובע בציניות

ובסרקזם, ואם לא רואה בו איש שמאל שמוכר את המדינה, ואם אתה רואה שהוא מוטרד מהפרסום הזה, שהוא מפרש את זה אחרת, שהוא רואה בזה פגיעה בו. הוא פונה אליך, למה לא הסרת את הפרסום?

העד, מר כרמי בוזגלו: שמח על השאלה. על זה נאמר הפוסל במומו פוסל. אם יש לו בעיה עם,

עו"ד רוזובסקי: אתה למה לא הסרת?

העד, מר כרמי בוזגלו: אני עונה. א', בעצת עורכי דיני, אם הייתי מסיר מראה כאילו אני לא עומד מאחוריו. אני מתייצב מאחוריו"

ואם לא די בכך, הרי התברר שהנתבע החליט לאסור מלחמה על התובע שהוא רואה בו תגרן המפיץ שנאה ופגיעה בחיילי ישראל. לא פחות מכך. ועל רקע מלחמה זו, ובוודאי לא בתום לב, החליט להפיץ את פרסומו. לענין זה העיד הנתבע כך (ע"מ 61, החל מש' 14):

"עו"ד רוזובסקי: אמרת ככה, שהתובע הפך שם נרדף לתגרנות, הפצת

שנאה, פעילות הסתה, שיסוי ושיסוע של החברה הישראלית לרבות על גבם של חיילי צה"ל ותוך פגיעה בהם, אתה עומד מאחורי זה?

העד, מר כרמי בוזגלו: לא רק שאני עומד. זה לא יהיה כן ולא כי אני צריך להשיב. קודם כול, זה התצהיר שלי אני חתום עליו.

עו"ד רוזובסקי: זה התצהיר שלך.

העד, מר כרמי בוזגלו: עכשיו, התובע נתפס לא ע"י כשופר של מתנגדי משטר.

דבר נוסף, אני מזכיר לכם שהתובע הוא איש עסקים ממולח. הוא נזירה תרזה, הוא מייצג אנשים ומוכר את מרכולתם ומשווק. אני נזכר בג. יפית המנוחה של איש לא היה ספק שהיא באמת משתמשת במוצרים שהיא משווקת. השופר הזה, אותו תובע, הוא מייצג אג'נדה מסוימת, דרך אגב, גם שמו נכתב."

כלומר – אין מדובר בפרסום אקראי, פרי הומור וסרקזם, שנעשה בתמימות ובתום לב. הנכון הוא שמדובר בסדרה של פרסומים מכוונים שהעלה הנתבע בחוסר תום לב, תוך רצון לייחס לתובע עבירות הסגרה ושיתוף פעולה עם האויב – וכי הנתבע עומד לחלוטין מאחורי פרסומים אלה וסבור שכך יש לנהוג עם התובע שלטעמו פועל לפגיעה בחיילי צה"ל.

לסיכום עד כאן - לאור העובדה שהנתבע פעל בחוסר תום לב, הרי ממילא לא קמות לו ההגנות המנויות בסעיף 15 לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

9.3. ובכל מקרה - אפילו היה הנתבע פועל בתום לב, הרי עדיין לא קמות לו ההגנות להן הוא טוען

למעלה מהנדרש ייאמר, שאפילו היה הנתבע תם לב, ואפילו היה מקום לדון בהגנות להן טען ואשר מנויות בסעיף 15 לחוק, הרי עדיין אלה לא מקימות לו הגנה. על כך בפסקאות הבאות:

(א) אפילו היה הנתבע תם לב, עדיין לא קמה לו הגנת סעיף 15(2) לחוק

- סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, מקים הגנה בפרסום בו קיימים יחסים מיוחדים בין המפרסם לבין האדם אליו הופנה הפרסום, וכלשון הוראות החוק - "היחסים שבין לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום".

- על מנת לזכות בהגנה זו, על הנתבע היה להוכיח קיומה של נורמה מכוחה היה חייב לבצע את הפרסום. באשר ליסודותיה של הגנה זו, אפנה לספרו של שנהר, בע"מ 516-517, (ההדגשות לא במקור) - "ראשית, על המפרסם להראות כי הייתה 'נורמה' שמכוחה הייתה עליו חובה לעשות פרסום; שנית, יש להצביע על כך שהחובה חלה בנוגע לכל מי שאליו הופנה הפרסום; המרכיב השלישי נוגע לתוכן הפרסום, ובמסגרתו יש להוכיח שהחובה אכן חייבה את הנתבע או הנאשם לפרסם את הפרסום שבגינו הוגשה התביעה; בין שלושת התנאים הראשונים הללו קיימים יחסי גומלין, כאשר מובהקות של מרכיב אחד תצדיק הקלה בנוגע למרכיבים האחרים ולהפך. הדרישה הרביעית, החלה על כל הגנות סעיף 15, היא שהפרסום נעשה בתום לב. היעדרו של מרכיב אחד מתוך ארבעת מרכיבים אלה ישלול מהמפרסם את תחולת ההגנה".

- הנתבע לא הוכיח דבר, מכל ארבעת רכיבי ההגנה. לא רק חוסר תום לב היה בפרסומים, אלא גם לא הוכחה כל חובה לבצע את הפרסום דווקא בתוכן שנעשה, בדרך שנעשה וכנגד התובע.

(ב) אפילו היה הנתבע תם לב, עדיין לא קמה לו הגנת סעיף 15(3) לחוק

- סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע, מקים הגנה בפרסום כאשר - "הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר".

- הנתבע, אשר השתלח בתובע וייחס לו פגיעה בחיילי צה"ל והסגרתם לאויב - לא הוכיח דבר מרכיבי הגנה זו. לא הוכח מניע "כשר" המגן על כותרת אשר בנוסף להגדרת התובע בכינוי המכוער "טינופת", היא מתייחסת לפעולות הסגרת חיילים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

(ג) אפילו היה הנתבע תם לב, עדיין לא קמה לו הגנת סעיף 15(4) לחוק

- סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, מקים הגנה בפרסום כאשר – "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

- בעניינינו – התובע אינו נושא "בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי", ומכאן ממילא אין תוחלת לניסיון הנתבע לטעון להגנה זו.

(ד) אפילו היה הנתבע תם לב, עדיין לא קמה לו הגנת סעיף 15(6) לחוק

- סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע, מקים הגנה כאשר – "הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה".

- פרסומי הנתבע לא נעשו כביקורת ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת. הפרסומים ייחסו ישירות לתובע פגיעה בחיילי צה"ל, התייחסו ללובשי המדים שבאצטדיון הכדורגל וכן רמזו לאפשרות הסגרה של לוחם צה"ל בברזיל.

(ה) אפילו היה הנתבע תם לב, עדיין לא קמה לו הגנת סעיף 15(7) לחוק

- סעיף 15(7) לחוק איסור לשון הרע, מקים הגנה בפרסום כאשר – "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו או אפיו של הנפגע בענין שבו הנאשם או הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה כאמור".

- בוודאי שהוראת סעיף 15(7) לחוק אינה רלוונטית לפרסומים המכפישים של הנתבע, זאת מכיוון שלא התקיים התנאי לפיו – "... הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה כאמור".

הערת מעבר – לאחר שנקבע שלא עומדות לנתבע ההגנות להן הוא טוען - לדיון בשאלת הסעד לתובע. על כך בפסקאות הבאות.

10. קביעת הפיצוי בו יש לחייב את הנתבע

10.1. סכום הפיצוי הבסיסי בו יש לחייב את הנתבע

(א) בעת קביעת סכום הפיצוי בו יחויב הנתבע יש לתת את הדעת למהות הפרסום; עוד יש להתייחס להיקף הפרסום – בשלושה מקומות שונים ובשתי רשתות חברתיות; בנוסף,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

יש חשיבות לכך שהפרסום נעשה באופן שאינו מוגבל לקהל ממוקד ומצומצם ואף אינו מצומצם לציבור הנמצא במתחם או באזור גאוגרפי כלשהו – ההיפך הוא הנכון, הפרסום נפתח והופץ ללא הגבלה במרשתת; עוד יש להתייחס לכך שלהבדיל מפרסומים נקודתיים בזמן, הרי הפרסום הוא בגדר עוולה פועמת אשר בכל רגע נתון מוסיפה או עשויה להוסיף, קהל נוסף שייחשף להכפשות.

(ב) כל אלה מביאים לקביעה, לפיה יש לחייב את הנתבע בגין שלושת הפרסומים בתשלום פיצוי בסך של 40,000 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה.

10.2. הכפלת סכום הפיצוי הבסיסי לאור הוראת סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע

(א) חוק איסור לשון הרע, קובע שכאשר הוכח שפרסום נעשה תוך כוונה לפגוע, הרי ניתן להכפיל את סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק, וכלשון הוראת החוק (ההדגשות לא במקור):
"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק"

בטרם התייחסות להכפלת סכום הפיצוי, הזהרתי עצמי והזכרתי שפרסום לשון הרע, מעצם טבעו, לא נועד להחמיא למושא הפרסום. אין למהר ולהכפיל את הפיצוי מאליו, ברגיל ובכל פעם. ר' לענין זה ע"א 5022/13, הרב אמנון יצחק נגד דנון תקשורת בע"מ (מיום 8/9/2013, השי' צ' זילברטל) שם נקבע – **"אם די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו ככזה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה 'של ממש' לפגוע"**.

(ב) בעניינינו, רצון הנתבע לפגוע באופן אישי בתובע, בער בעצמותיו. הנתבע עצמו התייחס ל"זעם" שלו, והקפיד לא להתייחס רק לצילום זרועות לובשי המדים אלא להתייחס בעיקר לתובע, להלשנה נטענת ולחשד שמא הוא הסגיר חייל לשלטונות ברזיל. אילו הגונה היתה דרכו של הנתבע ואכן היה רוצה למחות על הביקורת שמתח התובע – יכול היה לנסח את הביקורת ולא להשתלח ולהכפיש, לייחס עבירות פליליות ולפרסם הכל בשלושה פרסומים בשתי רשתות חברתיות.

(ג) ניתן לראות בדיון בסעיף 9.2 לעיל, כיצד הנתבע לא פרסם ולא הפיץ דיבה כבדרך אגב. הנתבע התכוון לפגוע בתובע, וכוונה זו נותרה עימו גם לאחר הפרסומים ובמהלך הדיון. כפי שכבר הוזכר לעיל – הנתבע לא מחק, ולא עידן את הפרסומים. זאת ועוד – הנתבע היה גאה בסדרת הפרסומים הפוגעים והבהיר שהוא מתייצב מאחוריהם. הנתבע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41036-02-25 בניהו נ' כרמי בוזגלו

התייצב מאחורי ההאשמה החמורה שהמציא בדבר הסגרת חיילים קרי שיתוף פעולה עם האויב, ולא רק שהיה אדיש לפגיעה בתובע – אלא עמד על שלו והצדיק את אותה פגיעה. הנתבע אף לא היסס לנמק את הפרסום והפגיעה המכוונת בתובע ותלה את הפרסום בזעם האישי שלו וכלשונו (ע"מ 53, ש' 1) - "... הסיבה שאני פרסמתי אותו זה זעם טהור על שמסכנים חיילים שלי...". משל היו שני לובשי המדים באצטדיון הכדורגל פקודים של הנתבע, ולכן יצא לנקום את נקמתם בתובע.

(ג) לאור האמור לעיל, זה המקרה בו יש להכפיל את סכום הפיצוי ולהעמידו על הסך של 80,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. כאן המקום לציין, שגם לאחר ההכפלה – עומד הסכום שנקבע על סך נמוך בהרבה וכשלישי מסכום הפיצוי הסטטוטורי הבסיסי (ללא הכפלה) שקובע חוק איסור לשון הרע בגין שלושה פרסומים.

11. הערה לפני סיום

לפני סיום אציין שנתתי דעתי לטענת הנתבע לפיה התביעה כנגדו היא תביעת השתקה. לענין זה אציין ש"תביעת השתקה" היא מונח פרי פסיקת בתי המשפט ובמלוא הכבוד, לא מצאתי שהתקיימו בתביעה התבחינים שנקבעו לצורך כך במסגרת רע"א 1954/24, נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית (מיום 7.1.2025). אדרבא, דווקא סדרת הפרסומים של הנתבע, בשלושה פרסומים ובשתי רשתות חברתיות – עלולה להשתיק ולהרחיק שיח חופשי בארצנו. בהחלט אפשר ואדם סביר אשר נחשף להשתלחות הנתבע בתובע בשלושה פרסומים ובשתי רשתות חברתיות – אדם כזה יסכור את פיו וינצור את לשונו, פן יהפוך למרמס על ידי הנתבע.

12. סוף דבר

לאור האמור לעיל, ובהתאם לפירוט שניתן עתה בסעיף 10 לעיל, אני מחייב את הנתבע בתשלום הסך של 80,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 15.2.2025 ועד למועד התשלום בפועל. בנוסף, אני מחייב את הנתבע בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 23,600 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, ב' חשוון תשפ"ז, 21 באוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט